

SANDU FRUNZĂ

Tânărul orb

Cântându-și iubirea
Tânărul orb
răzimat de zidul cetății Clujului
la fel de frumos precum
Zidul Plângerii
ce ridică la cer Ierusalimul
Vocea lui venind parcă
din copilăria umanității
un strigăt de candoare
coborând în sufletul meu
făcându-mă una cu el

Un curcubeu cu nuanțe
de o intensitate suprafirească
proiectează pe cerul lumii
pierdută pe străzile înguste ale pietonalei
cu decoruri umane trecând fiecare
prin plictisul cotidian al indiferenței
siluete tinere venind fantomatic
dintr-o poveste care nu pare să fie a lor

Nici urmele vreunui zeu
nici bătaile de aripă ale
vreunui heruvim
Doar cântecul copleșit de iubire
al tânărului orb

Comuniune

Mesteceni arzând
sunt femeile
la vreme de toamnă
Citesc din lirica feminină
și văd cum întreaga
sală de lectură
a Bibliotecii universitare
inundată de o tainică lumină
precum luna
îmbrățișată de mare
Se transformă
într-o pădure de cântece
vibrând pe strune de chitare

Flăcări sfioase se unduiesc
în lumina bucuriei
de a fi laolaltă
în dansul cosmic
al arderilor ce vin peste mine
Ca într-o oglindă a pașilor pe care
îi facem împreună
între teluric și ceresc

între acum și un timp
ce nu mai vine

Darul dimineții

Mai dulce decât mierea
ce ne va hrăni în paradis
Mai candidă decât laptele
ce măsoară armonia lumii
în care curg lapte și miere
la umbra bătaii unei aripi
ce aduce mângâiere

Un inger căzut
în patul meu
în bucuria nopții
Nu pot să îmi doresc
mai mult decât
zâmbetul tău
când îți servesc ceaiul
de dimineață

Frunze

în vremea frunzelor ce mor
de la tine până la mine
cu glas timid de ploaie

sărutul soarelui
ca într-un vis de iubire
cuprinde îndrăgostiții
pierduți pe alei
uitați în îmbrățișări
plutind ca niște fluturi
venind dintr-o lume
în care nu există
nici viață
nici moarte
numai ei revărsându-se
unul spre altul
ca două picături de eternitate

cad frunze peste fruntea mea
ascunzând gânduri
cu aripi desfăcute
spre abisuri neștiute

frunze colorate
imitând mierea
ce curge de pe buzele tale